

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupená Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou, sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, sídlem 28. října 117, Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. února 2017, č. j. MSK 166566/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. července 2018, č. j. 22 A 81/2017 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně doručila Městskému úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dále též „městský úřad“) dne 12. srpna 2016 žádost o obnovu územního řízení o umístění stavby „N. V., K., 4 x RD“ (jednalo se o stavbu elektrických přípojek), které bylo ukončeno územním rozhodnutím ze dne 16. srpna 2013. Městský úřad vydal dne 15. listopadu 2016 rozhodnutí, kterým její žádost zamítl. Dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla a ani neměla být účastníkem územního řízení. Právo podat žádost o obnovu řízení přitom svědčí pouze účastníkům původního řízení. Tento náhled potvrdil též žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje v odvolacím rozhodnutí, stejně jako Krajský soud v Ostravě (dále

též „krajský soud“) v napadeném rozsudku ze dne 25. července 2018, č. j. 22 A 81/2018 - 53.

[2] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. V ní označila rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť neodpověděl na její žalobní námitku, že městský úřad vydal své rozhodnutí až po uplynutí zákonné tříleté lhůty stanovené pro nařízení obnovy řízení. Zástupkyně stěžovatelky poté ještě doplnila kasační stížnost o námitku, že žalovaný měl žádost stěžovatelky o obnovu řízení posoudit podle obsahu jako odvolání opomenuté účastnice územního řízení, jak vyplývá např. z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. září 2007, č. j. 22 Ca 440/2006 - 25.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil, že tříletá zákonná lhůta omezuje navrhovatele, pro vydání rozhodnutí o návrhu na obnovu řízení platí standardní lhůty pro vydání rozhodnutí. Jejich nedodržení lze označit za nečinnost, nemůže však mít za následek nezákonnost výsledného rozhodnutí. Námitku posouzení podání jako odvolání neuplatnila stěžovatelka před krajským soudem, jde proto o kasační námitku nepřípustnou. Věcně lze však otázku účastenství posoudit stejně dobře v řízení o obnově řízení jako v řízení odvolacím, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. února 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118.

[4] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[5] Stěžovatelka vůbec neučinila předmětem kasační stížnosti stěžejní otázku celé kauzy, totiž důvody pro své účastenství v původním územním řízení, jehož obnovy se domáhala. Její námitky jsou ryze procesního charakteru, přičemž ani jedna z nich nebyla uplatněna v žalobě, jak Nejvyšší správní soud ověřil ze spisu krajského soudu. Námitka týkající se posouzení návrhu na obnovu řízení jako odvolání nezazněla před krajským soudem vůbec, jde tedy o námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Námitka, že městský úřad nerozhodl o návrhu na obnovu řízení ve tříleté zákonné lhůtě, se poprvé v řízení před krajským soudem objevila až ve stěžovatelčině replice ze dne 9. srpna 2017, tedy několik měsíců po uplynutí zákonné lhůty pro rozšíření žaloby podle § 71 odst. 2 s. ř. s., která je s ohledem na § 72 odst. 1 s. ř. s. dvouměsíční a počítá se od doručení napadeného rozhodnutí stěžovatelce. Stěžovatelce přitom nic nebránilo v tom, aby tento žalobní bod uplatnila včas – nelze říci, že by stěžovatelka prostřednictvím předmětného žalobního bodu přímo reagovala na nějaký zcela nový argument žalovaného uplatněný až ve vyjádření k žalobě. Krajský soud tak neměl povinnost, ba ani oprávnění se touto argumentací stěžovatelky věcně zabývat [nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 164/97 ze dne 10. března 1999 (N 39/13 SbNU 277), rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. prosince 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 - 69], byť jistě měl ve svém rozsudku vysvětlit, proč tak nečiní. Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že toto pochybení krajského soudu není natolik závažné, aby vedlo ke zrušení napadeného rozsudku. S ohledem na § 110 odst. 1 s. ř. s. může úvahu o opožděnosti uplatněného žalobního bodu učinit i Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. října 2011, č. j. 2 As 46/2011 - 270, a ze dne 20. prosince 2018, sp. zn. 6 Afs 283/2018).

[6] Jen nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud doplňuje, že uvedenou námitku by nemohl shledat důvodnou ani věcně. Podle § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, omezuje skutečně lhůta tří let od právní moci rozhodnutí účastníka původního řízení, který pouze v této lhůtě může podat návrh na obnovu řízení. Jestliže je však návrh včas podán, pak pro samotné rozhodování správního orgánu platí obecné lhůty pro vydání rozhodnutí vymezené v § 71 správního řádu, jejichž překročení stěžovatelka nenamítá. Ani překročení těchto lhůt by ovšem nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí, opravňovalo by pouze účastníka řízení, aby se bránil proti průtahům v řízení, a to v první řadě cestou opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu.

[7] Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost proti napadenému rozsudku krajského soudu vyhodnotil jako nedůvodnou a zamítl ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s.

[8] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu